

Se, jag gör allting nytt!

Av Daniel Johansson, studierektor på FFG

”A tenarna ägnade all sin tid åt senaste nytt”, säger Lukas i en kommentar till intresset för Paulus i Aten (Apg 17:21). Detta intresse delade de, enligt den grekiske historikern och geografen Strabon (ca 63 f.Kr.–24 e.Kr.), med den urbana befolkningen i många av kuststäderna. De var öppna för det nya, vare sig det gällde språk, sociala och politiska uppfattningar, livssyn eller religiösa kulturer.

Vi känner igen oss! Det kunde vara en beskrivning av vår tid! Vi bombarderas med senaste nytt på alla fronter, i form av nyheter, trender och uppdateringar. Vår ekonomiska tillväxt bygger på att människor oavbrutet efterfrågar det nya – nya kläder, ny inredning, den senaste mobiltelefonen. Människor söker efter välmående och mening i tillvaron i ständigt skiftande, nya trender. Bibelordet ”Se, jag gör allting nytt” skulle kunna vara en träffsäker beskrivning av vår tid!

Samma utveckling finner vi i kristenheten, åtminstone i delar av den. I en alltmer accelererande takt ersätter nya rörelser de rörelser som var nya för några år sedan och i de traditionella samfundena pågår en ständig jakt efter nya sätt att fira gudstjänst och nya metoder och sätt att nå ut till en värld i ständig förändring.

När Herren genom profeten Jeremia adresserar sitt folk slås en annan ton an: ”Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de *urgamla* stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så ska ni finna ro för era själar” (Jer 6:16).

Atenarna trodde att Paulus förkunnade två nya, obekanta gudar, Jesus och Uppståndelsen (Apg 17:18; anastasis = uppståndelsen, ett feminint substantiv, verkar ha uppfattats som namnet på en kvinnlig gudom). Men det visade sig att Paulus presenterade något som var långt ifrån nytt. Tvärtom, han förkunnade den sanna identiteten på den ”okände gud” (Apg 17:23) som atenarna redan invigt ett altare åt.

När den nya himlen och den nya jorden framträtt säger Han som sitter på tronen: ”Se, jag gör allting nytt!” (Upp 21:5). Den gamla ordningen ersätts av en ny, men inte så att den gamla av syn-

den fördärvade helt förintas, utan så att den renas och förvandlas till den nya. Så som det skedde i begynnelsen sker i slutet. Det som skapades omskapas och blir som nytt!

I Skriften är det nya i regel en förnyelse av något redan existerande. En sådan ordning är också nedlagd i skapelsen. För att livet ska uppehållas pågår en ständig förnyelseprocess. Det bildas till exempel hela tiden nya celler i vår kropp. I vävnader med högt slitage kan alla cellerna bytas ut på några dagar. I andra byts enstaka ut över ett år. ”Se, jag gör allting nytt” kan alltså vara en beskrivning av hur Gud uppehåller skapelsen.

Utsagan kan också tillämpas på hur Gud arbetar med det andliga livet. Syftet med föreningen med Jesus i dopet är att vi ska ”vandra i livets *nyhet*” (Rom 6:4). Svenska översättningar brukar uttrycka detta med att ”leva det nya livet” vilket väl inte är fel. Men som bibelläsare går man miste om att det kristna livet är en ”livsnyhet”! Samtidigt är det nya livet en återgång till det ursprungliga, till livet som det var tänkt. När människan förnyas genom dopet och tron återupprättas den ursprungliga gudsbilden (1 Mos 1:26-27): ”Ni har ju klätt av er den gamla människan med hennes gärningar och klätt er i den nya människan, som förnyas till rätt kunskap och blir en avbild av sin Skapare” (Kol 3:9-10).

När människan förnyas genom dopet och tron återupprättas den ursprungliga gudsbilden.